

Gözyaşımız köz olur uzaklara bakınca.

O, vefa yüzlü şair. Türk-İslam coğrafyasında kanayan yaraları görür de onu durdurmanın rahat-sızlığıyla kâğıtlara tutar közlü kalemini.

Kalemi ağrır, kâğıdı ağrır da tarihimizi, kültü-rümüzü, dilimizi, bayrağımızı, töremizi içli sagu-larla anlatır.

Onun için cümlemiz sağanak yağmurlarız ve deniz olmalıyız olukları maveraya akan.

Ata ocaklarının tütmesi için kaleminin ucunda çingilar taşır.

Eyeri hiç soğumayan doludizgin bir neferdir o ve atını dehler Ural Dağları'na.

Şiirinin şavkı vurur ufuklara ve o şavktan ışıık-lar yontar umutlara.

Bir çınar gölgesinin altına toplar kardeşlerini; ay ve yıldızların altında birliğe, öze dönmeye ça-ğırır.

İçindeki sükûneti deniz yapar ve Van Gölü'n-den Isık Gölü kıyılarına aşk yakamozları serper şi-irleriyle.

İçinde oluşan buğulu Göygöl'den, kuşlar, cey-lanlar su içer.

Yüreğiyle ısıttığı kelimeleri doru bir atın terki-sine yükleyip azık yapar ve gittiği "bizden" coğraf-yaların yüreğine koyar.

Selçuklu ve Osmanlı motifli minderlere oturup türküler okur kardeşlerine.

Bombalara karşı mısraları ateşli mızraktır onun ve onlarla karşı koyar küffara.

Yeryüzü aynasına baktıkça, hüzne yüzünü kap-tıran toprağı ve yüzümüze yansıtan acıyı yazan bir Yemen Türküsü 'dür Ali ağabeyin ruhu.

Şehitlerine Fatihaları ve Yasinleri göğsünde ta-şyan bir Osmanlı beyefendisidir.

Yağmura bakarken ıslanan kuşları - kanadı kı-nalı bir ak güvercini yüreğiyle karşılayan ve içten tebessümüyle onlara uçmayı hatırlatan bir telli tur-na türküsü söyler:

*"Yıldız güzel ay güzel
Elif'le Umay güzel."*

Ve özlemenin tarihini uçurtmalara takıp yağ-murlu sokaklarda ruhu üşüyen çocuklara Anadolu sofraları kurar.

Doğa, içinde renklerini bulmuş bir resim gibi durur. Çiğdemle, sümbülle, nergisle konuşur.

Varoluşun -bir oluşun derinliklerini bir derviş edasıyla anlatır.

Bazen Yunus, Karacaoğlan ve Köroğlu olur.

Ve toprak ana onun kavruk, yağmur toplayan yüzüne baktıkça şiir olur. O şiir gelip otağı kurar kalbimizin çöllere ve çöl mümbit bir ova olur, kişneyen taylar gelip su içer şiir teknelerinden.

O kardeş dünyaların vefa yüzlü şairidir. Ki o kardeşlerinden bulutlarla, kuşlarla, ırmaklarla se-lam gönderilmesini bekler de elveda kor olmuş bir türkü gibi yakar kalbini.

Ağlayan anaların gözlerinden renk alan gülle-rin bitimsiz ağıtları bülbüllere yara olur. O bu yara-ları Tuna boylarında yıkayıp temizler.

Hüzünleri anaların tülbentlerinden süzer ve acının tortularını kendi yüreğinde saklar.

O, şiirleriyle avutur elleri kınalı gelinleri ve şi-irinin aynalarına bakıp taranmaları için mahnılar söyler.

Yüreğindeki masal dağına çağırır o annelerini sayıklayan, yanaklarında dolunay büyüyen ve ya-ralı ceylan gibi seken çocukları. Ve onlara Anadolu yufkası gibi açılmış günlere umutları dürüm eder de sunar şiirlerinde.

Onu okurken; hasret yüklü trenler geçer şiirin ortasından ve bir ağıt başlar raylarca uzayan yalnız-lıklara ve garlarda ezanlar bekler.

Yalnızlığı yıkayan köy çeşmelerinde abdestler tazeler.

Bir ırmak kenarında seccadesi hep açıktır ve "Maveradan gelen ney sesi şiir" lerle dua eder.

Selam olsun Ali Akbaş Ağabeyime.